

Mariana Mihailescu

trece
podul

Interviu de

**ALECU
POPOVICI**

— Nu-ți pare rău că ai plecat de la Giulești ?

Cu ani în urmă, sîmbăta, la cumpăna serii, în ecranul televizorului, sosea, punctuală la întîlnire, o fetiță cu voce de clopoțel, cu ochi mari, mirați, încercînd să pară serioasă, deși în orice clipă părea gata să pufnească în ris : **Mariana Mihuț — studentă la I.A.T.C.** Au trecut ani. Nu prea mulți. Studenta de ieri, repeta pe scena teatrului Giulești, cu Lucian Giurchescu, într-un vodevil de Labiche. Și deodată, la repetiția generală, în locul fetei cu haină de piele de la repetiții, pe scenă a apărut în spumă de dantele (în chip de mireasă) Mariana Mihuț. Parcă se împlinise un miracol. Se transfigurase, asemeni

eroinei unei celebre povești a fraților Grimm. Fata aceasta a suit repede, repede, treptele succesului. Tocmai vocea ei mică i-a devenit un auxiliar prețios — cîndoarea i se transformă lesne în ironie lucidă, iar mimica de copil comic căpăta și un nimb de tristețe sau visare. Spectatorii o recunosc imediat ca pe un personaj contemporan lor : fata din viața de toate zilele, sinceră, neastîmpărată, visătoare, descurcăreță.

Pe cea mai tinăra dintre invitatele acestei rubrici — discuția noastră a început în ziua cînd actrița împlinise 28 de ani (vineri, 13 noiembrie — înfruntînd superstițiile) — am întîlnit-o

*La Buștea, mi s-a spus că nu sînt
fotogenică!*

Are experiență. A lucrat cu Hitchcock...

în clipa în care, imitîndu-l pe Cezar, tocmai aruncase zarurile și trecuse podul... Grant. Deci, interlocutoarea noastră este acum noua actriță a teatrului „Lucia Sturdza Bulandra”.

— Nu-ți pare rău că ai plecat de la teatrul Giulești, teatru care te-a descoperit, te-a stimulat, te-a lansat?

— Nu! Este adevărat că pe scena acestui teatru am debutat în București. Eram o debutantă necunoscută. În provincie fusesem angajată numai o săptămînă. Înainte de aceasta, evident, isprăvisem Institutul de teatru. Voi rămîne mereu recunoscătoare teatrului care mi-a oferit totul. Dar, plec de aici pentru că vreau să progrez, să-mi însușesc elemente mai complexe ale meșteșugului teatral. La Giulești, cunosc bine toți oamenii, mă simt minunat. Dar... a început să-mi fie comod! Mult prea comod. Știu totul dinainte. Reacțiile partenerilor, reacțiile publicului. Nu am ple-

cat atrasă de avantaje materiale. Dimpotrivă. Aștept și doresc lucruri noi care să mă intereseze, care să mă pasioneze, din punct de vedere al meseriei teatrale. Pentru mine, aceasta este un lucru esențial. La Giulești începuse să-mi fie primejdios de bine.

— Să încercăm să depănăm scurta dv. biografie artistică.

— Sînt din Pitești, oraș în care am făcut și liceul. În școală, profesoara mea de gimnastică, o entuziastă, vedea în mine o viitoare balerină. Eu mă pregăteam pentru Facultatea de comerț exterior. Dar... am dat examen la teatru. Cu poezii de Arghezi și Coșbuc. La „preselecție” am căzut. Profesorul Finți aprecia că sînt neinteresantă, timidă și... prea grasă. Profesorul Constantin Moruzan m-a luat în Institut pe garanția lui. Dintre colegi: Florina Cercel, Rodica Manda- che, Ion Caramitru, Ovidiu Iuliu Mol-

„Nunta cu Ștefan Bănică („Nunta lui Figaro“).„

dovan, Virgil Ogășanu. Profesori: Pop Marțian și Octavian Cotescu. Am fost ultima serie la clasa lui Pop Marțian, acest profesor sever, pretențios, care cerea o disciplină aproape cazonă. Ca toți colegii mei, am lucrat multe roluri mari, iar Institutul mi-a dat mai ales mult curaj pentru meserie. În anii de studenție, am început „clubul tinereții” pe care l-am prezentat multă vreme. A fost primul contact cu marele public și care, ca orice apariție constantă la televiziune, mi-a adus, odată cu o oarecare notorietate, siguranță și aplomb.

La teatrul Giulești, am interpretat roluri variate, roluri frumoase. Am început cu **Pădurea împietrită**, am continuat cu **Pălăria florentină**, **Billy mincinosul**, **Bietul meu Marat**, **Pe patruzeci metri lungime de undă**, **Acești îngeri triști**, **Meșterul Manole**, **Nunta**

lui Figaro și piesa în care am interpretat rolul cel mai drag mie — **Visul unei nopți de iarnă**. La televiziune, am jucat în **Idioata** și **Ciuta**, spectacol pentru care revista **Teatrul** m-a răsplătit cu un premiu, care m-a onorat.

— **Sînteți prin excelență o actriță comică? S-au exprimat rezerve unori asupra aparițiilor dv. din piese care solicitau fiorul tragic. Aș vrea să vă mărturisesc că și eu personal vă consider de asemenea mai ales o actriță de comedie...**

— Eu aș vrea să joc de toate, roluri variate, roluri durabile. Dacă aș fi întrebată despre rolul jucat, l-aș numi pe cel din **Pygmalion**: în egală măsură comic și tragic. Unii consideră poate că fizicul meu (propice comediei) mă handicapează atunci cînd e vorba de o dramă. Nu cred acest lucru. Sper din toată inima că voi putea aborda

un evantai larg de roluri, nelimitat, nedelimitat de granița genurilor.

— Ești convinsă că ai personalitate comică ?

— Nu m-am gândit niciodată la aceasta. Dv. afirmați că am haz pe scenă. Dar eu nu premeditez niciodată efectele, nu mi le pregătesc, nu ținesc aplauzele. Lucrez mult, căutând să-mi apropii sufletește personajele prin structura lor interioară și nu prin efecte. De aceea iubesc mult personajele contemporane, personajele zilelor noastre, cum este acela din **Acești îngeri triști**.

— Cum o privești azi pe debutanta de acum opt ani ?

— Cea de azi are mai multă siguranță scenică. Cred că am început să mă realizez, să năzuiesc spre marile valori ale literaturii dramatice.

Prima mea cronică, m-a analizat în **Pădurea împietrită**. Un cronicar exigent, scria că, deși nu am ce căuta în rol, am har. Cred că avea dreptate, eram foarte stângace... De altfel, cronicile la celelalte spectacole au fost deseori măgulitoare pentru mine.

— Filmul ?

— Am jucat în două filme : **Diminețile unui băiat cuminte** și **Pădurea spînzuraților**. Apoi, nu am mai jucat în alte filme. Nu ies bine la probe. Nu sînt fotogenică !

— Viața personală ?

— Soțul meu este actorul Victor Rebenjiuc. Muncesc foarte mult și stau foarte mult în casă. Nu discut cu soțul meu niciodată despre rolurile la care lucrăm, dar participăm totdeauna fiecare la repetiția generală a celui alt. (Așa e, am întîlnit-o pe Mariana Mihaș, de pildă, urmărind cu o mare emoție nedisimulată repetiția generală la Ziariștii, în care Victor Rebenjiuc aborda o ipostază cu totul nouă pentru el, rolul lui Pamfil).

— Și clasică întrebare finală: proiectele ?

— Proiectele mele sînt strîns legate, inevitabil, de cele două roluri în care repet. Voi juca simultan pe două scene bucureștene. Centrale ! La teatrul „Bulandra” voi fi, alături de Ion Caramitru, Rosaura din **Mincinosul** de Goldoni. La Teatrul „C. I. Nottara” repet într-un „musical” după Wilde — **Bună seara, domnule Wilde**, de Eugen Mirea. Deci, tot două roluri de comedie. Un dublu examen, o dublă încercare.